

Naša služba má byť jasnozrivá. Tu je potrebné zodpovedať na viacero otázok. Sme dostatočne jasnozriví v našej službe? Sme schopní pracovať nielen podľa programov a plánov, ale či vieme do svojej práce zahrnúť aj nové pohľady? Sme schopní v okamihoch zamyslenia a modlitby vidieť Božie kráľovstvo také, ako Boh chce, aby sme stvárnili? Život nás dosť poučuje o tom, že medzi nádejou a realitou je veľká medzera, ale služobnica či služobník chudobných nikdy nepripustí, že táto priepast nemôže byť premostená. Ten, čo je povolený slúžiť vie, že kráľovstvo je iba vo výstavbe, ešte nie je kompletné. Osoby s jasnozrivým pohľadom nás vedú tam, kde musíme ísť, vedú nás dopredu. Predstavy, nádeje a plány musia byť pestované, inak sa pomaly stratia. Ľudia bez plánov, služobníci bez nádeje nemôžu vytrvať, odpadnú. Našu nádej a naše plány si zachováme svieže a živé skrze modlitbu. Modlitba je pozdvihnutie duše k Bohu. Modlitba je čas, ktorý trávime v prítomnosti Prameňa všetkého, na mieste, kde nie je nič, ale všetko sa tam v možnosti nachádza. Vari pochybujeme o všetkom čo je a čo môže byť, alebo sme presvedčení, že nemôže byť to, čomu nerozumieme a čo je mimo nášho dosahu? Naši priatelia, spolubratia, spolusestry, ktorí majú jasné predstavy a pevnú nádej, nás nás môžu posilňovať.

Žiť život z celého srdca býva ťažké a riskantné, sú v ňom smiech aj pláč, pády, sklamania, ale aj nové povzbudenia a úspechy a to všetko spolu veľmi posilňuje život nádeje a perspektív. Sme ochotní znášať bolest, ktorá vždy sprevádza človeka, ktorý vidí ďalej ako oštatní? Často musíme znášať trvalý posmech tých, čo neveria v Boha, ale čo je ešte horšie, musíme znášať aj zdvorilý a niekedy aj hrubý výsmech tých, čo vždy všetko vedia lepšie ako my. Ľudia jasného pohľadu sú tí, čo nás vedú tam, kde máme byť, ale táto cesta nie je nikdy skončená.

Voláme a voláme po spravodlivosti. Stále a znova odpovedáme na kritiku, ktorou znevažujú chudobných pre ich spôsoby a nešchopnosť prispôsobiť sa. Nikto neprijíma. Všetci si myslia, že sme hlúpi, nerealistickí a neúspešní. Neustále hovoríme o tom, ako veríme tamu, čo je napísané o Mystickom Tele Kristovom, ako sú chudobní obrazom Ježiša Krista atď., ale keby sme vždy so skutočnou vierou a nádejou aj konali, naozaj by sme priblížili Božie Kráľovstvo k tomuto svetu. Ved' čo v skutočnosti znamená Božie kráľovstvo? Či nie to, že tam Boh zožrie každú slzu, že sa tam chudobnému, utrápenému a opovrhovanému človeku dostane od Noho cti, lásky a slávy? My však zatial musíme žiť, pracovať a zotrvaťať v pokoji a nádeji i napriek tomu, že nevidíme výsledky svojej práce. Nielen, že nás druhí odmietajú, ale často sa aj nám samým zdá, že naše úsilie vychádza nazmar, že naša cesta nikam nevedie, že naša pomoc druhým nič nemení na ich situácii. Takýmto myšlienкам musíme čeliť. Nesmieme zabúdať, že ešte nič nekončí, nezáleží na tom, že čo my považujeme za hodnotné, iní odvrhujú alebo ignorujú, potreba apoštolskej horlivosti a zápalu pre Božiu vec je neustále aktuálna. My musíme siať, sadiť a zaliavať a vôbec sa nemusíme dočkať úrody. Boh sám zhodnotí naše